

Autor: Alex Kurtagić

První část rozhovoru si můžete přečíst **zde**.

Řekněte nám, jak fungují novozélandská média?

Média jsou přesně taková, jak se dá očekávat. Abych se v této oblasti domohl svého, využil jsem jak kontrolní orgán The Press Council, tak The Broadcasting Standards Authority (BSA). Zatím poslední akci u The Press Council jsem podnikl před několika lety v souvislosti s reportáží christchurchského listu *Press* o „extrémní pravici“. Pisatel článku zacházel s fakty tak volně, že mojí stížnosti bylo z velké části vyhověno v části týkající se mé osoby a rozhodnutí Press Council bylo v plném rozsahu otisknuto v *The Press*.

Stížnost proti Radio New Zealand u Broadcasting Standards Tribunal byla výsledkem vystoupení trockistického akademika dr. Scotta Hamiltona. Jedná se o údajného sociologa, jehož jediným úspěchem jsou druhořadé básně a to, že rádiu poskytl rozhovor na téma „popírání holocaustu“ na Novém Zélandu. Vzhledem k tomu, že na Novém Zélandu žádné „popírání holocaustu“ neexistuje, tak se musel uchýlit k postupům à la Van Leeuwen a pustil se s vervou do výpadu proti mé osobě: prý jsem nejaktivnější „popírač holocaustu“ na Novém Zélandu. Také tvrdil, že jsem „otcem teorie keltského Nového Zélandu“ (teorie nejvíce rozpracované aucklandským badatelem Martinem Doutrem, podle níž se na Novém Zélandu již ve starověku objevila proto-keltská rasa) a tím, že tuto teorii coby „nacista“ podporuji, je tato teorie *ipso facto* nacistická.

BSA mi vyhověl. Došlo k procesu s Radio NZ u Nejvyššího soudu, kde jsem se zastupoval sám. Proti mně tam vystoupil i David Zwartz, šéf židovské rady ve Wellingtonu a bývalý čestný konzul Izraele na Novém Zélandu – zcela legračně měl na sobě jarmulku. To jen ukazuje nedovtipnost těchto slizkých existencí: co mi je po tom, jestli přijde s jarmulkou? Objevil se zde i se svou nevkusnou manželkou, oblečenou jako nějaká ježibaba. Je mi jedno, jestli je někdo Žid, ale vadí mi šmejdi, což Zwartz rozhodně je. Chtěl kopie mých písemných podání soudu a právník radia NZ si mně o ně požádal, zatímco Zwartz stál vedle něj a vypadal jako pitomec. Řekl jsem právníkovi, co si o Zwartzovi myslím a že si nepřeji, aby je dostal a skřetovi tak nezbylo než uraženě odkráčēt.

Kerry Bolton (1977)

Soud požádal BSA o přezkoumání rozhodnutí, aby se zjistilo, zda nějak ovlivní „svobodu slova“. BSA změnila své původní rozhodnutí a prohlásila, že požadovat od tvůrce pořadu, aby si dopředu ověřil fakta o svém vysílání, by bylo nemístnou zátěží, ale nijak se nevyjádřila k pravdivosti Hamiltonových prohlášení o mně. BSA rovněž dodala, že jsem si měl podat stížnost proti rádiovému programu na základě ustanovení o „férovosti“, namísto o „přesnosti“ v zákoně o vysílání (i když jsem dopředu požádal BSA o radu). Byl tedy ustanoven precedent, že rozhlasový program může vysílat pomlouvačné nesmysly a že nemůžeme požadovat, aby si tvůrce pořadu dopředu prošel všechna fakta, která v pořadu zazní. Je zřejmé, že BSA by ráda rozhodla proti RNZ, protože jsem ukázal, že Hamilton je lhář, ale cítila se omezena jinými ohledy.

Doktor Hamilton je magor dokonce i na poměry krajní levice: jednou dokonce obvinil jiného trockistu z pedofilie. Později to ale odvolal a řekl, že byl jen „velmi mladý, velmi opilý a velmi hloupý“ a nechal se tak unést trockistickým frakcionářstvím. Hamilton pak dále pokračoval v útocích na Martina Doutrého a proti židovskému anti-sionistickému editorovi Jonu Eisenovi, který ale v klidu dál publikuje revizionistické články ve svém časopise *Uncensored*.

Jako příklad „akademických“ schopností a znalostí výzkumu tohoto idiota mohu uvést jeho blog, v němž mi připsal autorství brožury o tom, že Stalin byl „tajný Žid“. Ten blb zjevně viděl můj článek s názvem „Byl Stalin Žid?“ a z toho vyvodil své hloupoučké závěry. Ve skutečnosti jsem ve svém článku odmítl toto tvrzení a i to, že by jeho jméno (Džugašvili) znamenalo „syn Žida“, jak se někdy píše. Hamilton se rovněž v článku odvolává na mou kapitolu o „filozofovi Třetí říše“ Martinu Heideggerovi z mé knihy *Thinkers of the Right*, ačkoliv v ní Heidegger není ani jednou zmíněn, natož aby zde měl samostatnou kapitolu. Přesto však Radio New Zealand prezentuje tohoto kompulzivního lháře jako „akademického experta“.

Média nejsou schopna vysílat pravdivé zprávy, ať už je důvodem zlý úmysl nebo stupidita, proto jsem se rozhodl, že budu poskytovat rozhovory jediň písemnou formou.

Ačkoli jsme se bavili již o vašich dvou knihách, tak co se týká vašich eseů, jste doslova tvůrčí sopkou akademické prózy. Slova z vás tryskají proudem, jehož rychlost a výdrž jsou skutečně mimořádné. Viděl jsem vás během dvou dní napsat eseje o 15 000 slovech, skvěle ozdrojované a obsahující citace z raritních či málo známých zdrojů. Skoro to působí jako nějaká forma grafomanie - představuji si Kerryho Boltona, jak nepřetržitě píše od úsvitu až do soumraku, jen aby se probudil uprostřed noci z neklidného spánku s puzením pokračovat ve svém psaní. Jak se vám daří být tak plodný? Odkud berete energii?

Váš dojem tak úplně neodpovídá pravdě. Jsem v důchodu, a proto mám čas. Četl jsem a přemýšlel o různých věcech více než 35 let a zjistil jsem, že je pro mě snadné napsat článek téměř automaticky. Pak už to je jen otázkou ozdrojování. Často dokážu zpracovat základ koncept článku nebo i knihy či brožury ve své hlavě třeba při procházce na pláži, nebo když si lidé myslí, že je poslouchám (jako třeba moje žena, ha ha).

Vydavatelský svět se mění. Jak coby odpůrce strojů vnímáte nástup e-knih? Jaké

jsou podle vašeho názoru jejich pozitivní a negativní dopady?

Jsem „odpůrce strojů“ z nutnosti, protože technika, podobně jako třeba matematika, je pro mne velkým tajemstvím a považuji ji za nudnou. Nikdy jsem e-knihu nečetl, raději mám posezení v pohodlném křesle a čtení poctivé knihy. Nemám rád ani čtení na obrazovce počítače, dokonce i zajímavý materiál je na obtíž, pokud ho musím číst takto. Mám taky raději pořádnou knihu namísto stohu vytištěných listů. Je to částečně i věc estetiky.

Internet umožnil, aby se různé materiály rozšířily natolik, že představují reálnou výzvu masovým médiím. Moje články například nyní čtou tisíce lidí namísto několika desítek. Domnívám se však, že na internetu existuje i převaha kvantity nad kvalitou a šíří se často špatně podložený materiál. Navíc dal internet doposud netušené možnosti zbabělcům pomlouvat z bezpečí, jiným zase zdání velkých aktivistických činů tím, že vytvoří další webovou stránku nebo blog či stráví spoustu času na fórech, která často bývají skutečně nízké úrovně.

Spolu s Michaelem O'Mearou jste předním světovým specialistou na Francise Parkera Yockeyho. Co vás poprvé zaujalo na této tajemné a tragické postavě? Jaké vzácné Yockeyho kousky se vám podařilo získat? Jak si myslíte, že by se jeho kariéra vyvíjela, kdyby se mu povedlo vyhnout zatčení a přežít? A proč bychom měli mít o Yockeyho zájem i dnes?

Označení „přední světový odborník na Francise Parkera Yockeyho“ je snad až příliš lichotivé. Zřejmě však používám jeho metodiku více než většina spisovatelů, přinejmenším v anglofonním světě. Skutečná znalost Yockeyho by ale vyžadovala i znalost mnoha vlivů na jeho myšlení, o nichž vím jen málo.

Jak jsem již zmínil výše, získal jsem knihu *Imperium* od jednoho čínského spengleriánského stoupence sociálního kreditu na Novém Zélandu, když mi bylo asi 18 let. (Později jsem od něj koupil jeho výtisky). Zjistil jsem, že Yockeyho koncept „kulturní patologie“ přináší novou perspektivu pro různé analýzy, nové způsoby nahlížení na dějiny a události. Poté se mi podařilo získat ještě kopii *Proclamation of London* (Londýnské prohlášení), myslím, že vyšla u Patriotic Books Jamese Warnera z Ameriky. Pak následovala ještě kniha *The Enemy of Europe* (Nepřítel Evropy), publikovalo ji Liberty Bell Publications v USA – měli ji myslím od Johna Tyndalla z Británie. Během devadesátých let jsem komunikoval s dnes zesnulým americkým Yockeyho kolegou Keithem Thompsonem a zůstal jsem v kontaktu s jedním z Thompsonových přátel, díky němuž jsem získal doposud nezveřejněné Yockeyho rukopisy.

Získané rukopisy obsahují: „America's two ways of waging war“ (Dvě americké metody vedení války), „Life as an art“ (Život jako umění), „America's two political factions“ (Dvě frakce americké politiky), „Culture“ (Kultura), „Philosophy of constitutional law“ (Filozofie ústavního práva), „Letters to Dean Acheson“ (Dopisy Deanu Achesonovi), „Thoughts distilled“ (Výtah z myšlenek), „Thoughts personal and superpersonal“ (Reflexe k osobnímu a nadosobnímu), „Thoughts upon waking“ (Myšlenky po probuzení), „XXth Century metaphysics“ (Metafyzika 20. století). Už dřív jsem získal i publikaci nazvanou *Yockey: Four*

Essays, která obsahovala eseje: „Tragedy of youth“ (Tragédie mládí), „Prague treason trial“ (Pražské procesy s vlastizrádci), „Destiny of America“ (Osud Ameriky) a „World in flames“ (Svět v plamenech).

Ty budou publikovány společně s průvodními poznámkami od Grega Johnsona z Counter-Currents. Kniha vyjde pod názvem: *World in Flames: collected writings of Francis Parker Yockey* (Svět v plamenech: sebrané spisy Francise Parkera Yockeyho).

Také jsem získal zprávy FBI o Yockeym a výstřižky z novin ohledně jeho zatčení a následné smrti. Podařilo se mi dokonce sehnat pár čísel oběžníku *Frontfighter*.

Co by bylo, „kdyby Yockey přežil“: domnívám se, že by nakonec možná skončil někde v sovětském bloku nebo v Jižní Americe, možná s Johannem von Leersem v Argentině či třeba ve frankistickém Španělsku, kde žili Degrelle a Skorzeny. Myslím, že by musel odejít ze Spojených států amerických a z Američany ovládané Evropy. Yockey vnímal americkou pravici jako slabou a až dodnes se nedá říci, že by se mýlil, teprve teď se objevují nesmělé náznaky. Možná že by se rozhodl znovu odejít na Blízký východ, do Sýrie, Iráku nebo Íránu.

Yockeyův význam tkví především v tom, že poskytl cennou a trvalou metodiku „kulturní patologie“. Ta je všeobecně platná dnes a bude i v budoucnu.

Vloni společnost Arktos vydala vaši novou knihu, *Revolution from above* (Revoluce shora). Řekněte nám o ní něco - o jejím vzniku a cílech.

Když jsem byl ještě mladý a četl o politice, tak někteří skvělí spisovatelé jako A. K. Chesterton nebo Ivor Benson odhalovali skrytou ruku mezinárodního finančního trhu. Společnost Britons publikovala díla Nesty Websterové. Přes širokou dostupnost „konspiračních teorií“ na internetu postrádá většina z nich věrohodnost a nečerpá ze spolehlivých pramenů či se propůjčuje nějakým naprosto šíleným úvahám o britské královské rodině či tezí, že řád jezuitů ovládají Illumináti atd. Zatímco rané spojení mezi mezinárodním kapitálem a levicí bylo již přesně zdokumentováno, tak výzkum ohledně současnějších hnutí je naprosto nedostatečný, hlavně co se týče falešné podstaty toho, co je dnes považováno za „rebelii“: Nová levice, emancipační hnutí a to včetně feminismu a různých iniciativ za „lidská práva“. Chtěl jsem poukázat, že levicové rebelie včetně těch, co jsou považovány za mladistvé a anti-establishmentové, jsou silně manipulovány. V knize jsem použil aktuální materiál, včetně analýzy „Arabského jara“. Také tam najdete jisté objevné materiály týkající se role USA v ruské občanské válce, ty budou myslím celkem průkopnické. Chtěl jsem poskytnout čtenářům aktuální, přesvědčivé a dobře ozdrojované materiály o tom, jak globalisté manipulují svou údajnou opozicí a jak vytvářejí krizové scénáře jako prostředky kontroly.

Také jsem se v knize nechtěl nechat rozptýlit kontroverzními záležitostmi, jako jsou Židé a sionismus. Tímto tématem se zabývá spousta materiálů, jež nedávají mnoho prostoru jiným činitelům. Existuje spousta vědeckých knih o sionistických a židovských machinacích, zmiňme třeba dílo Kevina MacDonalda a knihy Izraela Shahaka. Mnohokrát jsem o těchto záležitostech také psal ve svých brožurách a člancích, takže jen stěží mohu být obviněn z

toho, že se těmto tématům příliš vyhýbám z důvodů „kompromisu“ nebo svého „zaprodání se.“ Řekněme si ale na rovinu, kolik lidí ví o plutokratických silách podporujících kinseyovskou sexuologii a frankfurtskou školu v USA, modernismus v umění, feminismus a splynutí těchto proudů v Nové levici, podporované coby dialektický krok k nasměrování Ameriky doleva? Kolik lidí se asi jako já zamýšlelo nad tím, proč se Amerika zapojila do ruské občanské války, byli-li její plutokrati byli ve skutečnosti probolševičtí? Předkládám spolehlivou dokumentaci o tom, že USA šly do války v Rusku, zradily Kolčaka a nikdy nechtěly „bojovat proti bolševizmu“.

Rukopis mi přes rok ležel v šuplíku, protože jsem nebyl schopen najít vydavatele. Kniha se nicméně nakonec stala bestsellerem vydavatelství Arktos.

Spolupráce s Arktosem byla vynikající a na všech úrovních profesionální. Matthew Peters provedl pečlivou korekturu zdrojů. Můžete tedy očekávat kvalitní knihu se spolehlivými zdroji, i díky péči Arktosu a jejich snaze o dokonalost.

Jak se dle vás změní Nový Zéland v průběhu tohoto století?

Bude považován za „součást Asie“ a plně integrován do asijské ekonomiky, jako zdroj surovin. Bude se zbavovat i zbývajících státních aktiv, aby umořil dluh. Budou se rozevírat nůžky mezi třídami a trvale poroste počet nezaměstnatelných v sektoru služeb. Sociální stát se stane neudržitelným a tak se ozvou hlasy požadující import dalších imigrantů z Asie, aby nahradili stárnoucí obyvatelstvo. Časem budou ostrovy obývat především lidé asijského a polynéskeho původu. Země se bude nacházet v naprosto beznadějně situaci, pokud jde o zahraniční politiku, až asijské státy začnou vzájemně bojovat o suroviny a vodní zdroje.

Co dle vašeho názoru návštěvníky Nového Zélandu nejvíce překvapí? Co naopak nejvíce na životě v této části světa těší vás?

Pokud jste batůžkář ze Skandinávie nebo z Německa a očekáváte bezpečnou a malebnou zemi, může vás překvapit, že vás znásilní, zavraždí a pohodí někde v křoví u venkovské silnice. Pokud jedete do Christchurch, tak můžete ještě několik desetiletí očekávat prakticky nepřetržité zemětřesení.

Hovořím s mnoha zahraničními turisty a zdá se mi, že se zdráhají říci o Novém Zélandu něco negativního: obecně považují Nový Zéland za obzvláště přátelský, což ale pravděpodobně platí jen pro starší generace.

Zvláště se mi líbí pobřeží Kapiti, protože si stále zachovává něco ze svého venkovského a přímořského charakteru. Rychle se zde však zvýšila hustota osídlení: zhruba před 15 lety byl můj dům obklopen jen samými políčky a loukami, nyní se nachází uprostřed velkého předměstí. Objevují se tak pitomci s hlasitě puštěnou hudbou a chuligáni čas od času rozbíjí poštovní schránky – to je třeba řešit „přímou akcí“, policie zde příliš nefunguje. Moc rád chodím na pláž a pozoruji tam lidi, jak venčí psy.

Jak vypadá váš typický den?

Až do 28. listopadu jsme měli fenku labradorského retrívra a většinu dne jsem svou činnost soustředil na ni. Procházel jsem se s ním po pláži a k řece, ale umřela mi, stará 15 let. Přesto ale pokračuji ve svých procházkách po pláži, často prodloužených konverzací s různými lidmi. Taky si ještě letos hodlám pořídit dalšího psa, až narazím na toho pravého.

Ranní hodiny strávím vyřizováním e-mailů a psáním. Pak následuje dlouhá procházka po pláži. Odpoledne hraju scrabble se svou ženou. A večer si sednu k televizi, což slouží jako záminka k tomu, abych nemusel nic dělat a mohl si zdřímnout v pohodlném křesle. Mezi půlnocí a druhou ranní znovu vyřizování emailů a psaní. Žiji prostě na hraně, jak se ostatně na temného pána neonacismu sluší a patří.

Na čem momentálně pracujete?

Odpovídám na tento rozhovor.

Doufám, že pomohu dr. Michalopoulosovi s anglickým vydáním italské fašistické publikace o ekonomice z roku 1940; nejspíše ji vydá evropský vydavatel a já k ní napíši předmluvu.

Jsem pravidelným přispěvatelem do časopisu *Foreign Policy Journal* a píšu analytické články o různých aktuálních tématech, co se mnou nějakým způsobem rezonují. Jsem také pravidelným přispěvatelem do odborných časopisů. Moje články se mají brzy objevit v časopise *Finis Mundi* z Portugalska a něco také v novém vydání ukrajinského *Intertraditionale*. Knižní série „Thoughts and Perspective“ od Troye Southgatea vytváří stálou poptávku po mém psaní a výzkumu. Další díl se bude věnovat jednomu anglickému básníkovi. (Troy působí dojemem grafomana, jeho energie je opravdu úžasná, je to skvělý spisovatel i vydavatel knižních svazků).

Momentálně se blíží k dovršení i některé mé delší projekty. Těším se na vaše vydání *Imperia* s mým rozsáhlým úvodem. Moje sbírka esejů o zahraniční politice a mezinárodních vztazích – *Age of Chaos: International relations in the New World Disorder* má v relativně krátkém čase vyjít u *Finis Mundi* v Portugalsku. Knize *Artists of the Right* má v únoru vyjít druhé vydání u *Counter-Currents* a v dubnu má vyjít i sbírka Yockeyho esejí s mými poznámkami pod názvem *World in Flames*.

Těším se také na nový projekt *Radix* Richarda Spencera, sám v něm mám článek o tom, jak Amerika zničila evropské říše v Africe, předpokládám že jej přijali.

Právě jsem podepsal smlouvu s Arktosem na další knihu. Bude se zabývat temnými okultními vlivy na revoluce a politiku. Zaměřím se zejména na zednářství z hlediska Tradice a anti-Tradice. Knihu napíšu podobně jako *Revolution from Above*, věrohodně zdroji opatřenou a chci použít neokoukané materiály: o knize(?) *Hidden Masters* od pro-bolševického autora Nicholase Roericha; o roli zednářství v Mexiku a jeho pronásledování bojovníků *cristeros*; o vztahu zednářství a revolucí v Rusku, Portugalsku, Španělsku, Francii a USA.

Jaké jsou vaše plány na dalších pět let?

Prioritou č. 1 je najít si dalšího psa.

Chtěl bych ještě trošku cestovat, v onom nepravděpodobném případě, že na to budu někdy mít dost peněz. Rád bych našel vydavatele pro svou nedokončenou biografii A. N. Fielda a pro hotovou knihu o mém expozé mýtu Parihaka (novozélandská verze Masakru u Wounded Knee a masakru v Sharpeville), kniha byla už publikována ve zkrácené formě v jednom antropologickém časopise. Obě tyto témata jsou specifická jen pro Nový Zéland a žádný vydavatel tu o ně nemá zájem. Chtěl bych je vydat v o něco lepší úpravě, než jako jednoduché samizdatové fotokopie. Konzervativní skupiny na Novém Zélandu jsou zcela bezcenné, co se týká poskytnutí alternativ s nějakou ideologickou a historickou hloubkou. Osobně svou práci cílím spíše na zámořské čtenáře. Mojí nadějí je tak znovuzrození Ruska, které si uvědomí sílu Číny, a přispěje dávkou neobarbarismu, nezbytného k očištění dekadentní civilizace a vybudování civilizace nové, již i původně slavofóbní Yockey viděl jako možnou evropsko-ruskou syntézu, ideálně namísto balkanizovaných Ne-Spojených států (ty přestanou fungovat jako světová velmoc) a stejně tak dojde k útlumu Číny.

Jak chcete, aby na vás vzpomínali lidé za sto let?

Pokud nevynaleznu lék na rakovinu nebo nebudu chodit po Marsu, tak budu zapomenut během jedné nebo dvou generací, jako ostatně většina lidí. Na člověka po smrti vzpomínají maximálně tak jeho vnuci. Tak to prostě je a sám sebe nevidím jako výjimku.

Překlad: E.X.

Rozhovor Alexe Kurtagiće *Interview with Dr. Kerry Bolton – Part 2* vyšel na stránkách Wermod and Wermod 10. ledna 2012.